

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סרן ישי-אבימאל רוסלס ז"ל

בן אלישבע ואהרון

נולד במקסיקו

בתאריך ג' בסיוון תשנ"ב, 4/6/1992

התגורר בכוכב יעקב

התגייס בנובמבר 2011

שרת בחטיבת כפיר

נפל בפעילות מבצעית

בתאריך כ"ד בטבת תשע"ו, 5/1/2016

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 8 שורה: 4 קבר: 2

הותיר אחריו הורים, אחיות ואחיות

בן 23 בנפלו

קורות חיים

בנם של אלישבע ואהרון. ישי-אבימאל נולד במקסיקו ביום ג' בסיוון תשנ"ב (4.6.1992).

ילד שני במשפחה, אחרי רבקה אחותו הבכורה, ואח של מיכאל, שיראל ובתאל.

בשנת תשס"א (סוף 2001), בהיותו בן שמונה, עלה ישי לישראל עם הוריו ועם שני אחיו

רבקה ומיכאל, בעקבות החלטת הסב להתגייס ולפתוח חיים חדשים כיהודים. שתי האחיות

הצעירות נולדו בארץ.

הכניסה לעולם היהדות לא הייתה קלה להם וכרוכה בסבל, אבל בהדרגה התאקלמה

המשפחה בישראל. הם עברו תהליך גיור במרכז הקליטה בכוכב יעקב במועצה האזורית

מטה בנימין. ישי למד שנה בבית ספר ממלכתי דתי "אור לציון", ובכיתה ד' עבר לחינוך

החרדי, ולמד עד כיתה ח' בבית הספר "תלמוד תורה פאר יוסף" בירושלים. במהלך לימודיו

בתיכון ישיבת "באר יהודה" בירושלים, עבד ישי בניקיון כדי לעזור בפרנסת המשפחה.

בזכות יכולותיו הטכניות הגבוהות וידיו הטובות – ידע לתקן דברים, החל מטיפולים ברכב,

דרך אחזקת חשמל והתקנת ארונות ועד פתיחת סתימות. תחביבו העיקרי היה נהיגה, והוא

צבר בתחום ידע רב – מכאני וטכני. בן שלוש-עשרה כבר ידע לנהוג ובמלאות לו שש-עשרה

רכש את כלי הרכב הראשון שלו.

עוד כילד בכוכב יעקב חלם להיות חייל בצה"ל. פעם מצא אפוד, מילא אותו באבנים ורץ

איתו, כאילו היה חייל. לא פעם אחז במקל כבובה וניהל קרבות במשחק. בליבו של ישי בן

השמונה-עשרה, מנהיג במשפחתו, גמלה ההחלטה להתגייס לגדוד הנח"ל החרדי "נצח

יהודה", ולשלב בין אורח חייו לשאיפתו לשרת בצבא. בתחילה חשש אביו, אך לבסוף תמך

בו בהחלטתו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ישי היה בוגר, מסור ואחראי וידע לקראת מה הוא הולך. בן תשע-עשרה, ב-17 בנובמבר 2011, התגייס לצה"ל והגשים את חלומו. הוא שירת כלוחם בחטיבת "כפיר", שאף למצוינות ומילא את משימותיו באופן המיטבי. לפני כל מבחן ישב ללמוד והתכונן – מידה שלא אפיינה אותו כתלמיד בבית הספר.

בכל אירוע, קשה ככל שיהיה, הפגין ישי תושייה רבה; באחד הימים, כשהתהפך גייפ צבאי כתוצאה מיידוי אבנים והחלו להתקבץ סביבו ערבים – הגיע ישי בגייפ שלו עם חייליו, ירה באוויר, פיזר את ההתקבצות ומנע פגיעה קשה יותר בחבריו שנלכדו בגייפ. כשם שהיה ילד שקט מאוד ומופנם, כך נשאר גם בבגרותו – בחור שקט, עניו וצנוע. עם זאת, חברותי מאוד, קשיי השפה לא הגבילו אותו. הוא השקיע בכל מעשיו ומעולם לא התגאה בהישגיו. תמיד פעל לפי צו מצפוננו, ודי היה לו שידע כי עשה את המעשה הנכון. עם סיום האימון המתקדם העניק לו מפקד בא"ח (בסיס אימונים חטיבתי) "כפיר" תעודת הצטיינות, על מתן דוגמה אישית והשקעה, במהלך שלב הכשרתו בבא"ח כלוחם בחטיבת "כפיר". מפאת נועם הליכותיו ורוך דיבורו, תחילה לא האמינו מפקדיו שיצליח כמפקד. כשקיבל לידיו חיילים שלהם בעיות משמעת, פקפקו הממונים עליו ביכולתו להשליט עליהם את מרותו; אולם ישי הוכיח את עצמו. הוא היה אדם החלטי ונחוש, באופיו החזק עמד על שלו ודבר לא ריפה את ידיו; כשרצה משהו – עשה הכול להשיגו, דווקא בנעימות ובעדינות. כשישי העיר משהו, איש לא התנגד לו. החיילים הקשים קיבלו את סמכותו והעריצו אותו. הוא לא פחד מכלום, אהב את הצבא ועלה מהר בסולם הדרגות.

ישי התלבט וחשש מקונפליקט מעשי בין קורס קצינים למצוות הדת, ואולם מפקדיו בקורס לא מנעו ממנו ללכת בדרכו. מבחינה פיזית, הוא עמד בכל המשימות ותרגילי האימון, אף על פי שהיה נמוך קומה יחסית לחבריו. לעתים עזר גם לגבוהים ממנו. בקורס הקצינים הוא שוב הוכיח שטמונים בו היכולת, הכוח והרצון העז לפקד. בטקס הסיום חשה משפחתו גאוה רבה. "בכיתי כשהוא סיים את הקורס", העיד אהרון אביו. רבקה מספרת שבמשפחה חששו לשלומו לאורך כל שירותו הצבאי, "כשהוא היה בקורס קצינים פרצה מלחמת צוק איתן, כל הזמן דאגנו לו".

ישי עבר את הקורס בהצלחה והמשיך לשירות קבע בחטיבת "כפיר". במהלך שירותו התקדם לדרגת סגן, ולתפקיד מפקד מחלקה.

כשנה לאחר גיוסו, התגייס גם אחיו מיכאל, הצעיר ממנו בשנתיים, לנח"ל החרדי בגדוד "נצח יהודה". קשר מצוין וחזק חיבר בין שני האחים. "כל החיים הייתי איתו", סיפר מיכאל. "בית ספר, כדורגל, מעיינות, צבא. הוא היה הרבה יותר מאח. ישי היה בחור כארז, שקט ועניו. הוא היה איש צדיק וצייתן ולא פגשתי מעולם כזה כבוד שנותן ילד להורים שלו." רבקה אחותו העידה שאחיה ישי "גילם בתוכו את כל הטוב והיפה של הארץ."

מדי יום שישי טבל ישי בנחל עין פרת בענתות ואהב לטייל באזור. לאחר הטבילה המשיך למשחק כדורגל משפחתי. כדורגל היה אחד מתחביביו הבולטים, גם כדורסל אהב לשחק והיה ספורטאי מצטיין. ישי היה זה שארגן טיולים למשפחתו המלוכדת והמאוחדת, גם את בת המצווה של שיראל אחותו הוא תכנן והוביל; המשפחה נסעה לטיול בטבריה ושם חגגו לטיול המשפחתי האחרון שלהם עם ישי יצאו בחול המועד סוכות. בזכות שירותו במגוון תפקידים בצבא, הכיר מקומות יפים בארץ ובהנחייתו נסעו כולם הפעם לראש הנקרה. צחוק ושלווה נפש של אדם שמח מטבעו – כך מתארים אותו פקודיו. מצחוקו איש לא יכול היה להתעלם. ישי היה כמו אבא לכולם, אבל תמיד בגובה העיניים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אחיו מספרים שישי היה עמוד התווך של המשפחה, "כל שבת שנייה הוא היה מגיע הביתה, כבר ביום חמישי עושה את הקניות לשבת. היה לו אופי מיוחד, תמיד עם חיוך על הפנים, אף פעם לא עצבני, מעולם לא אמר לאימא לא. "הכיננו שלו בבית "החיוך הנצחי" העיד על חיוכו הרחב, המאפיין הבולט ביותר שלו. "בכל מצב, גם הכי קשה, גם בצבא, החיוך נשאר על הפנים, " אמר אחיו מיכאל.

בשנת 2014 השתתף ישי בריצת מרתון שהתקיימה בירושלים.

כשנה לפני מותו עברה המשפחה למושב בית מאיר, מצפון לבית שמש, כדי להתחבר לחברה הישראלית. בשבת האחרונה של ישי בבית הוא התפלל בבית הכנסת במושב ועלה לתורה. כאשר ארבע שנות שירות מאחוריו, אמור היה להשתחרר בחודש מרס 2016. הוא תכנן ללמוד ולרכוש מקצוע. "ואני יודעת שאצלו כל המטרות היו מתגשמות, " אומרת רבקה אחותו, "הוא קבע לעצמו מטרות והגשים אותן."

כשבועיים לפני מותו של ישי, נסעה אחותו רבקה למקסיקו בלב כבד לביקור משפחתי. בדיעבד התברר כי גם אצל האח מיכאל קיננו תחושות קשות.

במהלך תרגיל להצגת תכלית בסיום קורס מפקדי פלוגות וגדודים בבסיס צאלים, נורתה פצצת מרגמה בשוגג לכיוון מוטעה, לעבר כוח שתרגל בקרבת מקום ללא כל קשר. ישי השתתף בכוח זה בתור קצין הבטיחות. הפצצה נפלה בשטח פתוח, אחד הרסיסים פגע בפלג גופו העליון וגרם למותו. עוד חייל נפצע באותה תקרית. תאונת אימונים זו כונתה אחר כך בשם "אסון צאלים ג'".

בתמונה האחרונה שלו מבסיס צאלים, נראה ישי מחייך ומאושר – רק כמה דקות לפני שהפגז הקטלני נחת לידו.

ישי רוסלס נפל בפעילות מבצעית ביום כ"ד בטבת תשע"ו (5.1.2016). בן עשרים ושלוש שנים היה בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותיר הורים, אח ושלוש אחיות.

אחרי נפילתו הועלה לדרגת סרן.

משפחתו של ישי פנתה לציבור הרחב בבקשה לבוא ולהשתתף בהלווייתו, בשל מיעוט קרובי משפחתם בישראל. למעלה מאלף איש נענו לקריאתם ובאו בשעה אחת לפנות בוקר, לחלוק לו כבוד אחרון.

את הבשורה על מותו של ישי קיבלה רבקה במקסיקו. המשפחה כולה ובייחוד אחיותיו הצעירות התקשו לעכל את האובדן. בני משפחתו המורחבת התאחדו לאחר מותו, כפי שישי אהב ורצה.

אביו של ישי, אהרון, ספד לו ואמר: "היום הלכת והשארת אותנו עם לב שבור, אבל אנחנו יודעים שאתה בעולם טוב. יום יבוא וניפגש בן יקר שלנו, ובינתיים הקב"ה ישמור עליך בין כל הצדיקים. אימא ואני מחכים לחיוך הענק שלך שייכנס אלינו לבית, אבל אנחנו יודעים שהוא לא ייכנס אלינו יותר. נשאר כיסא בשבילך בשבת כדי שתהיה איתנו. אהבתי אותך ותמיד אוהב אותך. יום יבוא וניפגש, בן יקר ואהוב שלנו. הלכת מאיתנו ולקחת חלק גדול מהלב שלנו איתך."

מיכאל סיפר: "ישי הוא האח היחיד שלי, איתו גדלתי מגיל אפס. היינו בשירות ביחד, בחיים לא חשבתי שזה ייגמר. היינו משחקים בחיילים בתור ילדים. הלכתי אחריו תמיד, את הכול למדתי ממנו. כל מה שעשיתי היה דרכו, כל דבר הוא עבר לפניי. הוא נהרג כשהוא בצבא, כשהוא שומר על המדינה, וזה מה שהוא רצה לעשות."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

"ה' החליט לקחת לנו את הבן והאח, האדם הכי טוב," הוסיפה האחות רבקה, "רק הקב"ה יודע למה, אבל אני יודעת שטוב לו למעלה. ברגע שיש אמונה זה מחזק אותנו, כי הקב"ה מנהיג את העולם."

דוד זולדן, מלוחמי הגדוד החרדי וממייסדיו, ספד לו: "בוגרי הנח"ל החרדי מרכינים ראש ומבכים מרה את מותו ... וקוראים לנוער החרדי הלוחם להמשיך את דרכו של ישי האדם, הלוחם והמפקד, ולצעוד בדרך שהוא התווה בנועם הליכותיו ובאומץ ליבו."

"לישי הייתה אצילות מיוחדת," הדגיש הרב המלווה את הגדוד, ירון דוד, "היא התבטאה בכך שהוא תמיד ראה את מי שקשה לו, את מי שהרבה יותר חלש ממנו."

חבריו ליחידה מספרים על חבר ועל מפקד יוצא דופן, חייכן, תומך ומסור לחייליו. אלה מעידים כי היה דמות להערצה וידע למצוא את הטוב שבכל דבר ובכל אדם.

חברו משה חיים ספד לו: "ישי השאיר בי מלא זיכרונות טובים של צחוקים ... בדיחות ושטויות. וככה אני אזכור אותו: כחבר שתמיד היה כיף להיות איתו, לסגור איתו שבת, להיות איתו בשמירה, לצאת איתו לים או לטיול. חבר שתמיד דואג לעשות שטויות כדי לשחרר את האווירה המתוחה. ככה אני וכולנו נזכור אותך ישי, אהובי."

מיכל אודם אונגר, המלווה את לוחמי "נצח יהודה" סיפרה עליו: "ישי, קצין, מפקד מחלקה, מאיר פנים, נעים הליכות. אדם שכולו חן וחיך ועין טובה. מעולם לא שמעתי מילת תלונה מפיו. רק חיזוקים ללוחמים. ומעולם לא שמעתי מאף לוחם שלו מילת גנאי עליו."

חבריו לפלוגה ערכו לזכרו סרטון המלווה במכתב פרידה, והעלו אותו ליוטיוב: "ישי היקר, ... אתה תישאר לנצח, חקוק בליבנו, חרוט במחשבותינו וטבוע במעשינו. לפעמים חושבים שבשביל להתחבר צריך שנים של קשר, אבל במקרה שלך – זה קרה כבר בדקה הראשונה. בהקפצת הכוננות הראשונה כבר נדהמנו מהחיך ומהצחוק. שלווה הנפש לא נבעה מחוסר אכפתיות או מחוסר הבנת המצב, אתה פשוט אדם ששמח מטבעו. היינו אומרים שאתה אוהב להיטחן ולסבול, אבל האמת שלא נתת לסבל ולקושי מקום. היית שמח וצוחק, וככה נזכור אותך. תודה רבה לך על החודשים המופלאים. ... אדם טוב לב, אדם שלא ידע רע. ישי היקר, תחסר לנו כל כך, יהיה לנו קשה לחייך בלעדיך. תמיד התנדבת. גם כשלא רצית – עשית הכול מאהבה ועם חיך על הפנים. אנחנו חייליך סך הכול ארבעה חודשים, ועדיין היית אבא של כולנו. לא הבדלת בין אדם לאדם, הסתכלת על כולם בגובה העיניים, צחקת ושמחת איתנו. גם כשכעסת – בחיים לא צעקת. אתה יותר ממפקד, אתה חבר של כולנו, צוחק עם כולנו. את הצחוק והחיך שלך לעולם לא נשכח, אותם השארת אצלנו. ... בשקט הזה בולט החיסרון של הצחוק שליווה אותך והיה סימן ההיכר של ישי, שקידם את פנינו כמו תרועת שופר. ... בתקופת זמן כל כך קצרה השפעת הרבה ושינית את חיינו, במה שאתה מאמין, בדרך שלך עם הצחוק, החיך, הקסם האישי, עם האהבה הגדולה שלך אלינו, לצבא, למדינה ולחיים. אנחנו מאוד מתגעגעים ואוהבים אותך. זכינו שתהיה מפקדנו. רגע לפני שעזבת אותנו לימדת אותנו הרבה: שמחת חיים, אופטימיות, סבלנות, איתנות ועוד המון מעלות שלא כל אדם זוכה שיהיו לו."

דוד, לוחם בגדוד החרדי, סיפר על מפקדו: "ישי היה קצין נטול אגו, דיבר אלינו כמו לחברים רגילים, לא היה כזה דבר בצה"ל. כל היום היה מחייך, תמיד רגוע, אף פעם לא צועק ולא מתרגז – תמיד ברוח טובה."

משפחתו של ישי התגוררו בשכונת יש"י – יחד שבטי ישראל, בכוכב יעקב. לימים נקראה שכונה זו על שמו של סרן ישי-אבימאל רוסלס ז"ל שנפל בעת מילוי תפקידו. חבריו פתחו דף בפייסבוק "לזכרו של סרן ישי רוסלס".